

vare dog, da der i 1857 viste sig Koleratilfælde i Kjøbenhavn, straks enige i, at man burde affpærre og isolere, idet de netop sagde, at saa længe den Sag ikke var fuldkommen klar, vilde det være uforvarsligt ikke at handle efter det forstgigtigste Princip. Saaledes har ogsaa min Opfattelse været.

Naar man nu særlig vil spørge, om der er nogen Grund til de Forholdsregler, som denne Lov indeholder, saa vil jeg fremhæve, at det forekommer mig, at der fornuftigvis kun kan være Tale om to Alternativer, og i den Henseende tror jeg at være enig med den sidste ærede Taler, saaledes som jeg forstod ham. Jeg forstod ham nemlig saaledes, at han mente, at skal man have Karantæne imod Søfiden, saa maa der være noget lignende imod Landfiden, enten det nu er Affspærring eller Karantæne, og vil man ikke have det ene, saa skal man heller ikke have det andet. Der kan kun være Tale om disse to Systemer: enten skal man over for Kolera slet ikke etablere Karantæne eller Affspærring lige saa lidt til Søs som til Lands, eller ogsaa maa man, hvis man vil have Affspærring til Søs, fornuftigvis i et Land som Danmark, hvor det er faktisk muligt at udføre det, have noget tilsvarende til Lands. Dernæst vil jeg udtale min fuldkomne Samstemning med den sidste ærede Taler paa et andet Punkt, nemlig deri, at naar disse Forholdsregler efter Lovgivningen staa til en Regerings Disposition, kan man ikke lade være at træffe dem, naar der indtræder Tilfælde af den Bestaffenhed, som viste sig i Efteraaret. Jeg vil derfor fordre fra min Side, at dersom Rigsdagen ikke vil have disse Forholdsregler værksatte, skal den ogsaa stryge de Bestemmelser i Lovgivningen, som tillade at oprette Karantæne mod Kolera; thi saa skal Rigsdagen dele Ansvar med mig for, at disse Forholdsregler ikke træffes, naar lignende Forhold indtræde som dem, der vare i dette Efteraar. Jeg vil ikke opkaste mig til Demmer om det Spørgsmaal, hvorvidt det efter Lægevidenskabens Opfattelse er rigtigt at have disse Forholdsregler eller ikke. Der er, som bekendt, blandt de klynkelige megen Meningsforstel derom. Jeg tror for Resten, at en Del af disse Udtalelser herom bero paa en Misforstaaelse. Der er ganske sikkert ingen, der mener, at Karantæne eller Affspærring giver absolut

Sikkerhed — absolut Sikkerhed findes overhovedet ikke paa dette Omraade — men Karantæne og Affspærring er blot i Stand til at formindste Sandsynligheden for Sygdommes Indtrængen, og allerede det er et meget betydeligt Gode. Der er ingen sanitære Forholdsregler, som give absolut Sikkerhed. Naar der i Epidemilovgivningen foreskrives Affspærring af Huse, hvor der har vist sig Tyfus, Difteritis eller anden saadan smitsom Sygdom, og at man skal udflytte de syge og holde endnu ikke angrebne affsondrede, er der intet fornuftigt Menneste, der tror, at det vil have til Følge, at man saa er absolut sikker paa ikke at faa mere Difteritis eller Tyfus, men man tror blot, at det hjælper noget til at forøge Sandsynligheden for at standse Sygdommens Udbredelse, og derfor gør man det. Noget ganske tilsvarende er den Betragtning, som kommer frem med Hensyn til Karantæne og Affspærring mod Kolera, nemlig at det er et værdifuldt Middel til at formindste Sandsynligheden for Sygdommens Udbredelse til Søs. Men, som sagt, det Spørgsmaal vil jeg ikke i dette Øjeblik trænge ind i. Jeg siger kun, at saa længe disse Middel eksisterer i Lovgivningen, kan en Minister ikke lade være at benytte det, naar saadanne Forhold finde Sted som de, der sandt Sted i dette Efteraar. Det karakteristiske ved disse Forhold var jo ikke alene dette, at der var Kolera i Hamborg, at der var en Epidemi der, men først og fremmest dette, at det var en heftig Epidemi, heftigere end man ellers ser Kolera-epidemierne i det nordlige Europa i de senere Tider, og dernæst dette, at den var overordentlig nær ved vor Grænse. Naar Sygdommen er saa langt fjernet fra vort Land, at der vil kræves et Par Dage eller saa, for rejsende fra det Sted, hvor den nu hersker, kunne komme hertil, er Efterhynet maasse tilstrækkeligt, thi saa har man nogen Sandsynlighed for, at de Mennester, som havde faaet Sygdommen i Kroppen, ved deres Ankomst til Grænsen, ogsaa vilde frembyde Symptomer paa at have den. Men naar vi have Sygdommen saaledes uden for Døren som i dette Efteraar, er den Sandsynlighed ikke til Stede, saa er det sandsynligt eller endog uindgaaeligt, at mange Mennester kunne have Sygdommen i sig, naar de komme til Grænsen, men at det Lægeefterhyn, som